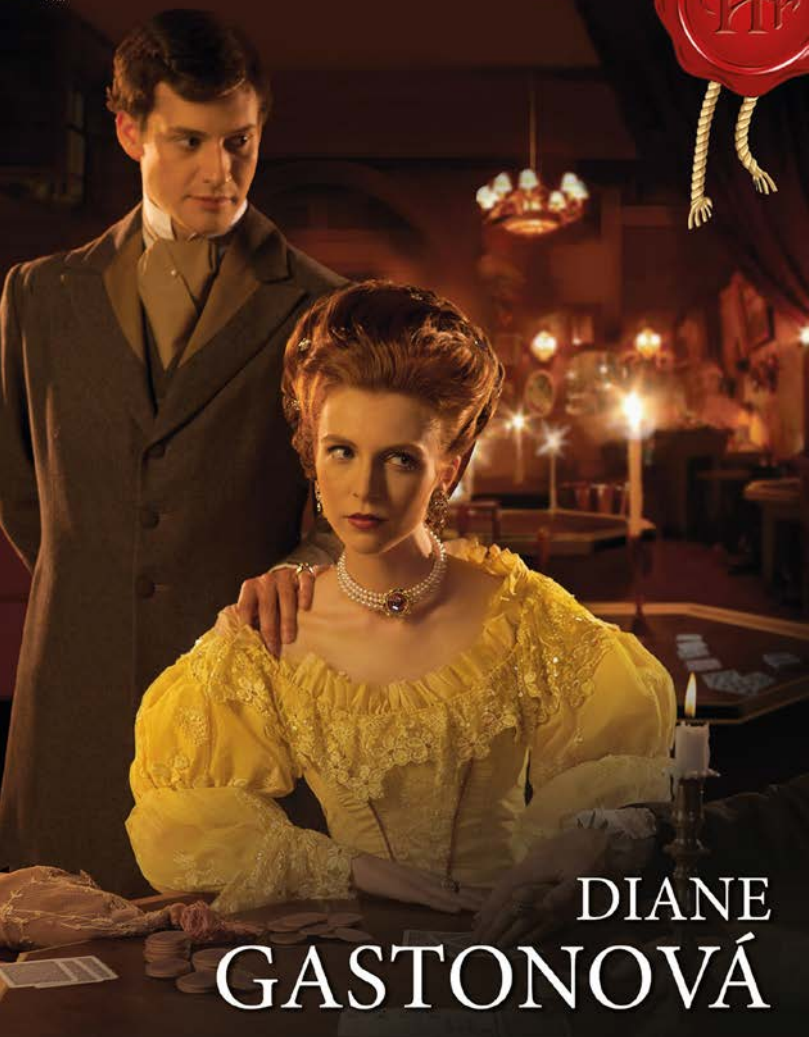

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

DIANE
GASTONOVÁ

Dáma s maskou

DIANE GASTONOVÁ

DÁMA S MASKOU

PŘEKLAD

BLAŽENA VESELÁ

Milá čtenářko,

*také se Vám to stává, že si při čtení romantických příběhů z minulosti s vděčností uvědomíte, v jak pro ženy šťastné době žijeme? Ženám již nehrozí, že by jim jejich otcové, bratři, manželé nebo dokonce i vzdálení příbuzní diktovali, jak a s kým mají žít, co smějí a co nesmějí dělat, říkat, možná si i myslet. A přesto se i v takových temných dobách našly odvážné, v pravém smyslu slova **hrdinky**, které si troufaly postavit zaběhlému společenskému řádu a konvencím a svými činy postupně proměňovaly společnost ve více lidskou a spravedlivou. Samozřejmě jim to šlo snadněji, když měly po boku toho pravého, moudrého a podpůrného muže. A tak je to do dnešních dnů, v tandemu jde vždy všechno lépe. Lépe se čelí štěstí i neštěstí, zkrátka život s tím správným partnerem je snazší a radostnější. A když jeden vztah nevyjde? Počme se, třeba za rohem čeká ten pravý.*

S láskou

Váš Harlequin

Diane Gastonová

DÁMA S MASKOU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Reputation for Notoriety

První vydání:
Harlequin Books, 2013

Překlad:
Blažena Veselá

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřtlová

© 2013 by Diane Perkins

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Dáma s maskou: 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2276-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2277-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2278-8 (PDF)

PROLOG

Londýn – červen 1819

Rhys si ženy všiml, sotva se objevila ve dveřích herny. Měla vyšší postavu, než bylo tehdy v módě, měřila si však místnost s hlavou hrdě vztyčenou. Tvář jí zpola zakrývala černá maska zdobená na horním okraji peřím a pomalovaná jemným zlatým vzorem. Mezi otvory na oči byl zasazený veliký granát. Viditelné zůstávaly svůdné plné rty tajemné příchozí, nalíčené rtěnkou.

V tmavě červené róbě ladící s červenými, zelenými a zlatými odstíny herny dáma působila, jako by si ji Rhys do interiéru sám vybral. Sledoval, jak elegantně pluje místností a opatrně našlapuje, jako by si nebyla jistá, zda sem patří. Rhys uvažoval, jestli bude hrát kostky, nebo nějakou jinou hru. Doufal, že u této ženy vzbudí jeho dílo obdiv a bude se dobře bavit.

Chtěl, aby se vrátila.

Rhys si z celého srdce přál, aby herna měla úspěch. Podle jeho představ se měla stát místem, kam se všichni jen pohnou, kde se hazardními hrami budou bavit pánové i dámy. Nešlo mu přitom o zisk,

jaký z takového podniku mohl mít. Chtěl dokázat, že může být nejlepší ve všem, do čeho se pustí.

Byla to výzva podobná těm, jakým musel čelit před každou z četných bitev, jimiž prošel během své vojenské kariéry. Tentokrát však ho naštěstí nečekalo žádné krveprolití.

Dnes před ním stála krásná žena, která se přišla bavit, a jeho úkolem bylo ji nezklamat.

„Dobrá večer, madam,“ uklonil se Rhys. „Mé jméno je Rhysdale a jsem majitelem tohoto podniku. S potěšením jsem vám k službám. Jakou hru chcete hrát?“

Dáma k němu pozvedla oči. Zpod černé masky zasvítily svůdnou zelení. Vlasy měla oříškově hnědé se zlatavými odlesky a vyčesané do vysokého účesu.

Rhys by rád věděl, kdo to je.

„Jste velmi laskav, pane Rhysdale,“ pravila žena překvapivě tichým a zdrženlivým hlasem. „Ráda bych si zahrála whist, ale nemám partnera.“

Rhys by jí s potěšením dělal partnera osobně, avšak ve své herně zásadně nehrál. Potřeboval jí do dvojice najít nějakého vhodného džentlmena, ten úkol ho však vůbec netěšil. Věděl, že jeho přítel Xavier se té role ochotně zhostí, avšak ženy příliš snadno podléhaly kouzlu jeho pohledné tváře. A Rhys tuto ženu nehodlal Xavierovi přenechat.

Chtěl ji pro sebe.

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn – květen 1819, o měsíc dříve

Rhys seděl se svým přítelem Xavierem u stolu v jídelně hotelu Stephen. Ve chvíli, kdy jim přinesli jídlo, zabloudil očima ke dveřím.

Stáli v nich dva muži a měřili si bedlivým zrakem přítomné hosty.

Rhys je znal. Už od dětství. Byli to vikomt Nedding-ton, rozený William Westleigh, a jeho bratr Hugh, legitimní synové hraběte Westleighe.

Rhysovi bratři.

Rhys se vrátil k jídlu.

Xavier s cinknutím odložil vidličku. „Co je, zatračeně?“ zeptal se, když si všiml kyselého výrazu v Rhysově obličeji. Otočil se ke dveřím. „No to se podívejme, kdo nás poctil návštěvou,“ prohodil.

„Někoho hledají,“ odtušil Rhys.

V hotelu Stephen se stravovali vojáci nebo vysloužilci, jako byli Rhys s Xavierem. Nejednalo se o prostředí, kde by se Westleighovi obvykle pohybovali.

Rhys čekal na nevyhnutelný okamžik, kdy si ho jeden z bratrů Westleighových všimne, avšak odvrátí pohled, jako by se neznali. Při těch několika málo příležitostech, kdy se v průběhu let jejich cesty

profaly, se Neddington s Hughem pokaždé tvářili, že je Rhys neviditelný. Určitě by byli nejraději, kdyby neexistoval.

Ned, který byl z obou bratrů starší a také vyšší, otočil hlavu Rhysovým směrem. Střetli se pohledem, tentokrát však Ned zrak neodvrátil. Místo toho šťouchl do bratra loktem a oba zamířili přímo k Rhysovu stolu.

„Jdou sem,“ konstatoval Rhys.

„Ať se propadnu...“ vydechl Xavier překvapeně.

Rhys nepřestával hledět Nedovi do očí. Nikdy se před Westleighovými nekrčil.

Bratři se zastavili u stolu.

„Dobrý večer, Rhysdale.“ Ned se mu s přemáháním lehce uklonil, patrně ve snaze o jistou srdečnost.

„Pánové,“ odvětil Rhys. Raději by si ukousl jazyk, než je přivítal jménem a tvářil se, že jsou si blízcí. Nikdy mezi nimi žádná blízkost nebyla. Ukázal na Xaviera. „To je můj přítel, pan Campion,“ představil ho.

„My už se známe,“ prohodil Ned s úklonou.

„To ano,“ neubránil se Xavier jistému sarkasmu.

Rhys si ukrojil další sousto masa. „Setkáváme se náhodou, nebo jste přišli za mnou?“ otázel se.

„Přišli jsme za tebou,“ odpověděl Hugh napjatým a úzkostným hlasem.

Xavier přelétl pohledem z jednoho na druhého, zjevně zvědavý, co je účelem této neobvyklé návštěvy.

Rhys se tvářil neutrálně. Za léta hraní karet se naučil skrývat své myšlenky i emoce. Před Westleighovými rozhodně nehodlal dát najevo nic. Pozvedl ukrojený kousek hovězího k ústům.

„Omlouváme se, že tě rušíme při večeři,“ pronesl

Ned smířlivě, třebaže poněkud škrobeně. „Potřebujeme si s tebou promluvit.“

Tak Westleighovi si s ním *potřebují* promluvit. To ovšem bylo něco neslýchaného.

Rhys se naoko nevzrušeně dál věnoval svému talíři, ukázal však na prázdné židle u stolu. „Posaďte se.“

Hugh, který byl menší a horkokrevnější, si rozhořčeně odfrkl.

„Raději bychom si promluvili v soukromí,“ namítl Ned. Zdálo se však, že by se Rhyse opravdu nerad dotkl.

Xavier se napřímil v zádech. Rhys měl pocit, že kdyby měl jeho přítel u sebe meč, v tu chvíli by ho tasil.

Rhys upřel na stojící muže oči. Viděl v nich jen dva malé kluky, jakými kdysi bývali. Vybavila se mu trpká vzpomínka na jejich první setkání. Tehdy bylo Rhysovi devět let a sdělil jim novinu, kterou se právě sám dozvěděl – totiž že mají společného otce.

Tehdy to, stejně jako ještě mnohokrát v jejich dětství, skončilo ranami pěstí a krvavými nosy.

Rhys teď hleděl do očí, které byly stejné jako ty jeho. Tmavě hnědé, orámované hustým obočím. Stejně jako on, také Ned s Hughem měli krátce střižené, téměř černé vlasy. Rhys byl možná vyšší a svalnatější, ale když se postavil vedle těch dvou, nikdo nemohl pochybovat, že jsou bratři.

Vyměnil si pohled s Xavierem, který pochybovačně stiskl rty.

Rhys pokrčil rameny. „Počkejte na mě v salonku, do kterého se chodí z haly. Přijdu za vámi, hned jak dojím.“

Ned se strnule uklonil a Hugh se zaškaredil, oba se ale otočili a šli pryč.

Xavier se za nimi díval. „Nevěřím jim,“ poznamenal. „Nemám jít radši s tebou?“

Rhys zavrtěl hlavou. „Vždycky jsem se dokázal vypořádat s oběma Westleighovými,“ prohlásil.

„Stejně. Nějak se mi to nelíbí,“ trval na svém Xavier. „Mají něco za lubem.“

Rhys začal žvýkat další sousto. „To tedy mají. Na tom se shodneme. Sejdu se s nimi ale sám.“

Xavier po něm pochybovačně loupł očima.

Rhys si dal s jídlem načas, i když ho přešla všechna chuť. Dalo se čekat, že před sebou nemá příjemný rozhovor. S Nedom a Hughem ještě nezažil příjemné setkání.

Než vyšel do haly, Xavier ho poplácal po rameni. „Dávej na sebe pozor, Rhysi,“ varoval ho ještě.

Ned s Hughem se v salonku ani neposadili. Když Rhys vstoupil, mlčky se k němu otočili.

„Pojďte se mnou do mých pokojů,“ vyzval je.

Rhys bratry zavedl do prvního patra, kde měl své apartmá. Sotva vešli do přijímacího pokoje, objevil se Rhysův sloužící.

„Přines nám brandy, MacEvoyi.“

MacEvoy překvapeně povytáhl obočí. Měl za sebou ještě pohnutější minulost než sám Rhys, jemuž za války dělal vojenského sluhu. Zjevně si Hugha Westleigha pamatoval z bojiště.

„Posadte se, prosím,“ vyzval Rhys bratry a ukázal na polstrované židle. Působilo mu zvrácené potěšení, že má velice kvalitní nábytek, třebaže se jednalo o splátky nejrůznějších dluhů z hazardních her. Rhysovi se dařilo dobře, což ovšem zdaleka neplatilo o všech obdobích jeho života.

MacEvoy nalil brandy a odešel z místnosti.

Rhys se napil. „Tak o co se jedná, že se mnou

musíte tak nutně mluvit?“ zeptal se. „Léta jste se mi pečlivě vyhýbali.“

Ned odvrátil pohled, jako by se styděl. „Možná jsme... s tebou nemluvili, ale pořád jsme věděli, jak se ti daří a co děláš.“

Ned lhal, až se hory zelenaly. Rhys by vsadil všechn svůj majetek, že tyhle dva ani v nejmenším nezajímalo, jak se mu vedlo, když mu zemřela matka a jejich otec ho odmítl dál podporovat. Hrabě nechal Rhyse bez prostředků a zcela samotného, když mu bylo pouhých čtrnáct let.

Nemělo však cenu se přít. „To mi lichotí,“ poznamenal Rhys raději.

„Máš za sebou vynikající vojenské výsledky,“ tla-
chal dál Ned.

Hugh se tentokrát odvrátil.

„Snažil jsem se,“ poznamenal Rhys.

Hugh byl také ve válce. Oba bývalí důstojníci na sebe občas narazili ve Španělsku, ve Francii a nakonec u Waterloo, třebaže Hugh byl u prestižního oddílu Královských dragounů. Rhys to dotáhl do hodnosti majora u 44. regimentu pěšáků. Po katastrofálně nezdařilém útoku kavalérie u Waterloo vytáhl Rhys Hughu z bláta a zachránil ho před kulkami Francouzů. Nevyměnili si tehdy ani slovo a Rhys o tom nehodlal mluvit ani teď.

Ned se opřel o lokty. „Teď se živíš hraním karet, je to tak?“ zeptal se.

„V podstatě ano,“ připustil Rhys.

Naučil se hrát karty ve škole jako každý správný kluk, na londýnské ulici se z něj však stal hazardní hráč. Díky hraní přežil. A přežíval díky němu i teď. Stal se vynikajícím hráčem z nutnosti a vydělal si dost na to, aby si mohl koupit hodnost. Po válce mu

ted' výhry zajišťovaly základ slušného jmění. Mohl si být jistý, že už nikdy nebude mít prázdné kapsy a v žaludku mu nebude kručet hladem. Nyní, ve svých třiceti letech, chtěl v něčem uspět. Nevěděl ještě přesně, jaký obor si zvolí. Uvažoval o výrobě. Chtěl vytvářet něco užitečného, něco důležitějšího, než je vějíř dobrých karet.

Hugh podrážděně popotáhl nosem. „K věci, Nede. Přestaň chodit kolem horké kaše,“ vyhrkl. Hugh dal vždycky ránu jako první.

Ned se podíval Rhysovi zpříma do očí. „Potřebujeme od tebe pomoc, Rhysi. Potřebujeme to, co umíš.“

„Při hraní karet?“ otázal se Rhys nevěřícně.

„Svým způsobem ano.“ Ned si promnul bradu. „Máme pro tebe návrh. Jistý obchod. Jsme přesvědčeni, že bude výhodný i pro tebe.“

Rhys na Neda nevěřícně zíral. Musel by být úplný blázen, aby se s Westleighovými pustil do podnikání. Rozpálil se zlostí. „Nestojím o žádné obchodní návrhy. Vedu si docela dobře...“ odmlčel se. „Už od té doby, kdy jsem skončil sám a na dlažbě,“ dokončil.

„To by stačilo, Nede,“ vložil se do hovoru Hugh rudý rozčilením. Obrátil se k Rhysovi. „Naše rodina je na pokraji katastrofy –“ začal zcela otevřeně.

„Náš otec...“ přerušil ho opět Ned, „hospodařil poněkud nezodpovědně, velkoryse utrácel...“

„Byl nezodpovědný úplně ve všem!“ rozhodil Hugh rukama. „Jsme díky němu na mizině.“

Tahle zpráva ovšem měnila situaci.

Ačkoli i zadlužení šlechtici měli stále ještě mnohem víc než ubožáci na ulici. Nedovi s Hughem nehrozilo, že by někdy zakusili hlad, osamělost a zoufalství, jaké poznal Rhys.

„A co s tím mám společného já?“ zeptal se mírným tónem.

„Potřebujeme peníze – hodně peněz – a potřebujeme je co nejrychleji,“ řekl Hugh.

Rhys se té ironii musel smát. „Hrabě Westleigh si ode mě chce půjčit peníze?“

„Nejde o půjčku,“ upřesnil Ned. „Chceme, abys nám pomohl peníze vydělat.“

Hugh netrpělivě máchl rukou. „Otevřeš nám hernu. Podnik povedeš. Pomůžeš nám rychle k velkým ziskům,“ sypal ze sebe.

Ned opět vzal bratrovi slovo. „Uvažovali jsme tak,“ pokračoval poučným tónem, který šel Rhysovi a patrně i Hughovi na nervy, „že jestli otec prohrál v hernách jmění, měli bychom je dostat zpátky, když budeme nějakou hernu provozovat.“ Roztáhl ruce dlaněmi vzhůru. „Až na to, že *my* si hernu otevřít nemůžeme, i kdybychom věděli, jak se to dělá. Což stejně nevíme. Vyvolalo by to příliš velké spekulace ohledně naší situace a naši věřitelé by ztratili trpělivost.“ Ned se na Rhyse usmál. „Ty bys ale hernu provozovat mohl. Máš zkušenosti a... a nemělo by to pro tebe žádné nepříznivé důsledky.“

Kromě nebezpečí, že skončím ve vězení, pomyslel si Rhys.

Ačkoli by mohl vybírat poplatek za členství. Nazvat hernu klubem a pak by byla legální –

Rhys přestal fantazírovat. Vést Westleighovým hernu rozhodně nehodlal.

„Potřebujeme tě,“ naléhal Hugh.

Rhys měl pocit, že se snad zbláznili. Celý život se mu vysmívali, a teď čekají, že jim pomůže?

Dopil obsah své sklenky a pohlédl z jednoho na

druhého. „Vy mě možná potřebujete. Ale já nepotřebuju vás.“

Hugh se zvedl ze židle. „Otec tebe a tvoji matku živil. Jsi mu dlužen. Poslal tě do školy. Pomysli, co by z tebe bylo, kdyby to neudělal!“

Rhys svého o rok mladšího bratra probodl pohledem. „A představ si, jaký mohla mít moje matka život, kdyby ji hrabě nesvedl.“

Mohla se vdát. Mohla žít slušný a spokojený život, neleželo by na ní břímě matky nemanželského dítěte.

Mohla ještě žít.

Rhys se odvrátil a odehnal žal, který ho nikdy zcela neopouštěl.

Ned se nevzdával. „Rhysi, nedivím se ti, že pohrdáš otcem i námi, ale tady nejde jen o náš blahobyť. Naše rodina zajišťuje živobytí bezpočtu lidí, z nichž některé dokonce znáš. Sloužícím. Nájemním sedlákům. Podkoním. Blahobyť celé vesnice a všech jejích obyvatel závisí na tom, jestli bude panství Westleighových prosperovat. Zanedlouho už nebudeme schopni zaplatit za setbu. Hrozí, že se všechno zhroutlí jako domeček z karet a nejvíc tím budou trpět právě obyčejní lidé.“

Rhys sevřel ruce v pěst. „Nenakládejte na má bedra škody, které napáchal hrabě. Já s tím nemám nic společného.“

„Jsi naše poslední naděje,“ žadonil Hugh. „Zkusili jsme hospodářství pronajmout, ale doba je zlá, nikdo nemá zájem.“

Zemědělci zažívali těžké časy, to byla pravda. Válka si vybrala svou daň.

Tím spíš se však hrabě měl chovat střídmě a nerozhazovat.

„Mě z toho vynechte.“

„Nemůžeme tě z toho vynechat!“ Hugh vyskočil a začal neklidně přecházet po místnosti. „Potřebujeme tě. Cožpak neslyšíš, co ti říkáme? Musíš to pro nás udělat!“

„Hughu, tímhle ničemu nepomůžeš,“ napomenul ho Ned a také vstal.

Rhys se rovněž zvedl a postavil se k oběma bratrům čelem. „Zopakuji vám slova, která jsem kdysi slyšel od *našeho* otce: *Nemám nejmenší povinnost pro vás cokoli dělat.*“ Otočil se, došel k příborníku a nalil si z karafy další skleničku brandy. „Náš rozhovor skončil.“

Nebylo slyšet, že by bratři Westleighovi zamířili ke dveřím. Rhys se k nim znovu otočil. „Budete muset odejít, pánové. Můžu vás oba vyhodit, to mi věřte, proto raději běžte hned.“

Hugh k němu vykročil. „Jen si to zkus!“ pronesl výhrůžným tónem.

Ned ho přitáhl k sobě. „Jdeme. Odcházíme, ale prosím tě, Rhysi, abys to ještě zvážil. Mohlo by ti to vynést jmění. Máme dost peněz do začátků. Potřebujeme jenom –“

„Jděte,“ zopakoval Rhys výhrůžně tichým hlasem.

Ned odtáhl bratra ke dveřím. Posbírali si klobouky a rukavice a opustili apartmá.

Rhys nevěřícně zíral na zavřené dveře ještě dlouho poté, co na schodišti utichly jejich kroky.

„Nepotřebujete něco, pane?“ ozval se MacEvoy, který se mezitím objevil v místnosti.

Rhys zavrtěl hlavou. „Ne, MacEvoyi. Nemusíš mě obsluhovat.“

MacEvoy tedy odešel a Rhys do sebe obrátil skleničku brandy. Nalil si další, zadýchaný, jako by právě uběhl maraton.

Málem litoval, že na něj Hugh nezaútočil. S potěšením by mu dal jednu pěstí.

Někdo zaklepal. Rhys rázně došel ke dveřím a zprudka je otevřel. „Říkal jsem vám, ať se klidíte!“

„Ouha!“ vyhrkl Xavier a zvedl ruce nad hlavu. „Pánové už jsou pryč.“

Rhys ustoupil stranou. „Co jsi dělal? Hlídkoval jsi v hale?“

„Přesně tak.“ Xavier vešel do pokoje. „Už jsem se nemohl dočkat, až uslyším, co po tobě chtěli.“

Rhys nalil další sklenku brandy a podal ji příteli. „Posaď se. Ujišťuju tě, že tomu nebudeš věřit...“

A tím to také mělo skončit. Když Rhys poslal Westleighovy pryč, měl všechno pustit z hlavy. Místo toho se večer v herně na St. James's Street příliš nesusoustředil na karty, ale sledoval, jak herna funguje. V noci moc dobře nespál, hlavou se mu honila spousta myšlenek.

Během několika následujících dnů pak navštívil tolik hráčských doupat, kolik se jen dalo stihnout. Všude hrál karty, ale bedlivě sledoval všechno kolem sebe, od uspořádání stolů přes kvalitu jídla až po ziskovost různých her.

„K čemu to putování po hernách, Rhysi?“ zeptal se ho Xavier, když opouštěli další z dlouhé řady podniků. „Každý večer jiná. To není tvůj styl. Obvykle se přece držíš na jednom místě tak dlouho, dokud nepřilákáš někoho, kdo hraje vysokou hru.“

Rhys pokrčil rameny. „Nemám k tomu zvláštní důvod. Ber to jako rozmar.“

Přítel se zatvářil pochybovačně.

Rhys nechtěl ani sám sobě přiznat, že o nabídce svých povedených bratrů uvažuje, ve vzpomínkách

se mu ale vybavovali všichni dobří lidé z vesnice Westleighových, kteří bývali hodní na jeho matku. Dokázal si živě představit jejich utrpení, kdyby panství zkrachovalo.

Málem cítil v útrobách jejich hlad.

Po chvíli Rhys zaplašil vzpomínky na tváře, které znal z dětství, a začal uvažovat, kolik peněz by se na podniku dalo vydělat. Celé riziko by leželo na Westleighových, pro Rhyse by to byla téměř sázka na jistotu.

Jen kdyby se jednalo o kohokoli jiného než o Westleighovy.

Rhys zabušil kladem na dveře spořádaně vyhlížejícího městského domu. Otevřel mu mohutný chlap v barevné livreji. Rhys tady nebyl možná rok, nepozoroval však na domě žádné změny.

„Jak se vede, Cummingsi?“ oslovil olivrejovaného sloužícího. „Dlouho jsem k vám neměl cestu.“

„Přeju dobrý večer, pane Rhysdale,“ odvětil Cummings hlubokým hlasem. Kývl na Xaviera. „I vám, pane Campione.“

Cummings sice dělal práci dveřníka, ve skutečnosti však byl spíš strážcem, který dovnitř pouštěl jen určité lidi a vyhodil každého, kdo se začal chovat neomaleně nebo se chtěl prát.

Od Rhyse s Xavierem převzal klobouky a rukavice. „Nic se tu nezměnilo. Až na pár děvčat. Ty přicházejí a odcházejí. Herna je v patře. Jako vždycky.“

Dívky, které často hostům pokoutně prodávaly svoji přízeň, Rhyse nezajímaly.

Rozhlédl se sálem. Zdálo se, že je všechno při starém.

Před třemi lety byl v tomto podniku častým hostem. Stejně jako mnohé další pány ho tehdy vábila žena, která chodila hrát karty s tváří zakrytou

maskou a často si vedla velice dobře. Byla tajemná a to jen posilovalo její přitažlivost. Muži se brzy začali sázet, kdo s ní jako první stráví noc, a všechny sázky se řádně zaznamenávaly. Rhys však neměl zájem svést ženu jen proto, aby vyhrál sázku.

Teď potrásl hlavou. Už léta si na ženu s maskou nevzpomněl. Napadlo ho, kdo ji asi vyhrál.

Obrátil se k Cummingsovi. „A madame Bisou tu dnes je?“ Zmíněná dáma byla majitelkou podniku.

„Jo. Měla by být v herně.“ Cummings poodešel, aby pánům uložil klobouky.

Rhys s Xavierem vyšli po schodech a vstoupili do herny, kde s blížící se půlnocí panoval čilý ruch. Uprostřed místnosti stál stůl, kde se hrály kostky, obklopený dychtivými hráči. Bylo slyšet známý zvuk kostek chřestících v kalíšku. Kdosi vykřikl *sedm*, následoval rachot, jak se kostky kutálely po zeleném suknu, a další výkřiky. Čas od času tady mohl někdo přijít k velkým penězům, ale bank byl vždycky ve výhodě, stejně jako při faru a *rouge et noir*. Dva stolky na farao stály u zdi a téměř je nebylo vidět přes hráče; červená a černá se hrála na druhé straně. Hráč, kde výhra byla pouze otázkou štěstí, se Rhys zásadně vyhýbal. Zaměřoval se na hry, které vyžadovaly jistotu dovednost.

„Myslel jsem, že jsi přišel hrát karty,“ dloubl si do něj Xavier.

„Taky že ano,“ odvětil Rhys. „Ale rok jsem tu nebyl. Musím si to tady prohlédnout.“

V tu chvíli k nim přistoupila korpulentní dáma se zářivě rusými vlasy. „Pane Rhysdale, pane Campione, vítejte. Moc ráda vás vidím. Nebyli jste tu *trop longtemps*, není-liž pravda?“

Rhys se usmál. Byl rád, že ji zase vidí, a bavil ho

její příšerný francouzský přízvuk. „Madame Bisou!“ Sklonil se k ní, aby ji políbil na tvář, a zašeptal jí do ucha: „Jak se daří, Penny?“

„*Très bien, cher*,“ zašvitořila, ale její úsměv působil ustaraně. Než jí Rhys mohl položit další otázky, otočila se, aby se přivítala s Xavierem.

Za oněch těžkých časů Rhysova mládí se madame Bisou ještě jmenovala Penny Jonesová. Bylo jí o deset let víc než Rhysovi a stejně jako on se snažila vymanit ze spárů chudoby. Oba k tomu využili to, čím je obdařil Bůh: Rhys talent na hraní karet – Penny své tělo. Neutrátila však všechny vydělané peníze za džin jako většina jí podobných. Šetřila a investovala a nakonec si koupila tento podnik. Vedla ho už téměř deset let.

„Proč ses tu tak dlouho neukázal?“ Vzala Rhyse za ruku a stiskla mu ji.

„Kladu si stejnou otázku,“ usmál se Rhys, upřímně potěšený, že vidí starou známou.

Penny mezitím už zase nasadila profesionální tón. „Čím vás dneska potěším, pánové?“ zajímala se. „Přejete si ženu? Nebo trochu hazardu?“

„Zahráli bychom si partičku whistu, jestli je to možné,“ odpověděl Xavier.

Rhys by se raději ještě chvíli jen tak rozhlížel kolem sebe, ale Penny jim obratem našla dva partnery do hry.

Když hra skončila, vyzvedli si Rhys s Xavierem skromnější výhry než obvykle, Rhys ale musel přiznat, že se příliš nesoustředil. Přesunuli se do restaurace. Jedna z dívek začala flirtovat s Xavierem. Rhys si všiml, že Penny sedí v rohu stranou od ostatních.

Šel za ní. „Co tak sama, Penny?“ oslovil ji. „Děje se něco? Nepotřebuješ s něčím pomoci?“ zeptal se.

Penny si unaveně povzdychla a na chvíli vypadala mnohem starší než na svých čtyřicet let. „Nějak mě to tady přestalo těšit, Rhysi. Nejraději bych to tu zabalila...“

Rhysovi se rozbušilo srdce. „Chtěla bys snad podnik prodat?“ vypravil ze sebe.

„Jak bych mohla?“ nadhodila Penny. „Nemůžu si dát inzerát.“ Její herna totiž nebyla legální. „Jsem tak unavená, že ani nemám sílu přemýšlet, jak by se to dalo udělat.“

Rhys zavěřil příležitost.

Sám osud mu naznačoval, kterým směrem se vydat. Mohl pomoci Penny vyřešit její problémy, zachránit vesnici svého dětství a také naplnit vlastní pokladnici.

Stačilo jen zaprodat duši čertu.

Totíž svému otci.

Druhý den se Rhys dostavil do londýnského sídla Westleighových. Xavierovi se o svém záměru nezmínil. Nechtěl, aby mu ho rozmlouval.

Bylo časně, Ned s Hughem možná ještě ani nevstali. Ale Rhys potřeboval jednat rychle, aby si nakonec všechno nerozmyslel.

Představa, že je hrabě někde v domě, ho znervózňovala, přesto napůl doufal, že se schůzky zúčastní. Těšilo by ho mít projednou navrch nad mužem, který byl kdysi pánem jeho osudu. Spíš se však dalo čekat, že se mu Westleigh pokud možno vyhne.

Ve prospěch svých bratrů musel uznat, že ho nenechali dlouho čekat. Ned došel až k Rhysovi, jako by mu chtěl podat ruku, pak se ale zarazil a jen ukázal na židli. „Neposadíme se?“ zeptal se.

Hugh se držel zpátky a tvářil se vážně.

Rhys s klidem pohlédl z jednoho na druhého. „Raději postojím,“ řekl.

Jeho reakce měla žádoucí účinek. Obou bratrů se zmocnily zjevné rozpaky.

„Máme si tvou přítomnost vykládat tak, že jsi přehodnotil odpověď na naši nabídku?“ zajímal se Ned.

Rhys se v duchu ušklíbl nad slovem *nabídka*. „Přišel jsem pokračovat v debatě, jestli budu ochoten zachránit vás a našeho otce před chudobincem.“

„Proč?“ otázal se Hugh rozhorleně. „Co tě přimělo změnit názor?“

Rhys mu pohlédl do očí. „Inu, krev není voda, chceš-li. A ještě jsem neřekl, že jsem změnil názor.“

„O čem se chceš bavit?“ zeptal se Ned.

Rhys pokrčil rameny. „Tak za prvé je k otevření herny třeba hodně peněz. Čekáte, že budu investovat vlastní prostředky? Protože do tak riskantního podniku bych svůj majetek nevložil.“

„V čem je to riskantní?“ ozval se Hugh. „Podnik je vždycky ve výhodě. To sám dobře víš.“

„Někdo může rozbít bank,“ namítl Rhys. „Všechno závisí na náhodě.“

„Investice půjdou z naší kapsy,“ pospíšil si Ned. „Od tebe chceme – potřebujeme – jen to, abys podnik vedl.“

Rhys si pomyslel, že Westleighovi skutečně musejí být zoufalí – nebo úplní blázni –, když si vymysleli takový plán.

„Herna nevydělá kupu peněz ze dne na den. K tomu je třeba rychle si vybudovat dobrou pověst. Podnik se musí něčím lišit od ostatních, aby hráči měli důvod chodit právě tam.“

„Ale musí to být počestný podnik,“ vyhrkl Hugh. „Žádné poznačené karty ani cinknuté kostky.“

„Nechtěj mě urazit, Hughu,“ zavrčel Rhys. „Nebudou se trpět žádné podvody. Ani prostituce. Tu rozhodně tolerovat nebudu.“ Rhys hodlal děvčata u madame Bisou i nadále zaměstnávat, ale s prodáváním jejich těl nechtěl mít nic společného.

„Jinak,“ pokračoval Rhys, „chci mít ve vedení podniku volnou ruku.“

„Tak moment,“ čertil se Hugh. „Co přesně tím myslíš?“

„Chci do podniku přilákat nejen movité pány, ale i dámy,“ odvětil Rhys.

„Dámy!“ neudržel se Hugh.

„Ženy, jak všichni víme, jsou stejně vášnivé hráčky jako muži. Hrozí jim ale, že je za to společnost odsoudí. Proto navrhuji, aby v herně probíhalo něco jako maškarní ples. Každý může přijít v kostýmu nebo ve škrabošce. Může tak hrát, aniž by ohrozil svoji pověst.“

Rhys už měl dokonce pro svůj podnik vymyšlený název. Měl znít Klub Inkognito. Hosté budou muset odhalit svoji totožnost pouze tehdy, pokud budou mít zájem o půjčku nebo budou podepisovat dlužní úpis.

„To nezní špatně,“ připustil Ned. „Ještě něco?“

„Chci polovinu zisku.“

„Polovinu?“ vykřikl Hugh.

Rhys ho probodl pohledem. „Vy dáváte v sázku peníze, ale já svoji pověst. Můžeme vybírat členský příspěvek a říkat tomu klub, stejně ale hrozí, že podnik bude prohlášen za nelegální.“

„Myslím, že se dohodneme,“ prohodil smířlivě Ned.

Rhys přikývl, pak se však ještě zarazil. „Mám ale ještě jednu otázku,“ nadhodil.

„Jakou?“ zeptal se Ned podezíravě.

„Víš hrabě, co ode mě chcete?“

Bratři si vyměnili pohled.

„Víš,“ odpověděl za oba Ned.

Rhys si domyslel, že hrabě ví, ale velkou radost z toho nemá. V duchu se zaradoval. Naskýtala se mu příležitost pomstít se muži, který ho zplodil, ale nikdy v životě se k němu nepřihlásil.

Rhys poklepal konečky prstů na opěradlo židle. „Tak tedy dobře, *bratři* –“ pronesl sarkasticky. „Vaši nabídku přijímám.“

Oběma osloveným se na tvářích objevil úlevný výraz.

„Mám ale ještě jednu podmínku,“ dodal Rhys.

Hugh zakoulel očima, Ned viditelně zneklidněl.

„Náš *otec*, tedy hrabě Westleigh, mě musí veřejně uznat za svého syna. Musím se stát rovnoprávným členem rodiny a být jím i při společenských událostech.“ Lepší pomstu by si vymyslet nedokázal.

Ned s Hughem na Rhyse zděšeně zírali.

„Vítej do rodiny, bratře,“ procedil nakonec Ned, který se vzpamatoval jako první.

DRUHÁ KAPITOLA

Rhys dokázal zařídit prodej herny a znovu ji otevřít do tří týdnů od posledního jednání v domě svých bratrů. Změnil výzdobu a menu a přeškolil veškerý personál. Z podniku U madame Bisou se stal Klub Inkognito a zpráva o jeho otevření se začala rychle šířit od úst k ústům.

První dny byly plné nervozity, ale počet návštěvníků rostl každou noc a s ním i zisk, takže Westleighovy pomalu opouštěly počáteční obavy. Rhys se mohl spolehnout, že se jeden z nich – většinou Hugh – pokaždé objeví v přestrojení jako obyčejný zákazník. Zjevně si hlídali, co za jejich peníze vytvořil.

Rhys se po bratrech ohlížel i ve chvíli, kdy nenápadně sledoval krásnou ženu v masce, která mu právě sdělila, že by si ráda zahrála whist.

Dobrodružství s ženami měl Rhys za sebou hezkou řádku let. V Paříži si s Xavierem užili řadu divokých nocí, ale snad žádná žena ho ještě nikdy tak nezaujala jako tato tajemná hráčka.

Z držení jejího těla sálala hrdost i obezřetnost a přišla do herny sama, což samo o sobě vypovídalo o její odvaze. Navíc měla vlhké a růžové rty a její hlas zněl Rhysovi jako hudba.

„Jakým způsobem si dáma najde partnera ochotného si s ní zahrát?“ zeptala se.

Rhysovi připadalo, že by jí žádný muž nedokázal nabídku odmítnout.

Poprvé od otevření herny zalitoval, že nemůže hrát sám. S potěšením by okouzlující dámě dělal partnera a předvedl jí, co umí.

Za dané situace jí ovšem musel na whist najít jiného partnera.

Rhys se uklonil. „Počkejte chvíli, hned vám vaše přání splním.“ Prošla kolem servírka s portským na podnosu. Rhys vzal jednu sklenku a podal ji dámě. „Dopřejte si zatím menší osvěžení a porozhlédněte se, co všechno náš podnik nabízí.“

Zapátral mezi hosty po siru Reginaldovi, neškodném džentlmenovi, který často navštěvoval herny a flirtoval s ženami, ale sotvakdy se dostal dál. Hrál dobře, i když ne příliš rafinovaně. Rhys věděl, že sir Reginald bude mít pochopení, pokud se dáma projeví jako špatná hráčka, avšak nezklame ani profesionálku.

Rhys si nedokázal představit, že by nevynikala ve všem, na co sáhne. Chtěl, aby se dobře bavila a aby se jí klub Inkognito zalíbil natolik, že se sem bude vracet.

Představil jí sira Reginalda, který neměl masku. Žena se na nového spoluhráče usmála a odhalila při tom krásné bílé zoubky. Podala Rhysovi prázdnou sklenku, jako by byl pouhý sluha, zavěsila se do sira Reginalda a odešla s ním ke karetnímu stolku.

Rhys neměl v úmyslu nechat se tajemnou ženou v masce tak snadno odbýt. V danou chvíli měl jiné povinnosti, hodlal si s ní však promluvit, ještě než neznámá odejde.

Celia Galeová si s úlevou vydechla, když konečně seděla u karetního stolku a před očima měla kára, srdce, trefy a piky.

Vstoupit do herny pro ni bylo jako projít bránou pekla. Musela sebrat veškerou odvahu, než se odhodlala k činu, který jí mohl naprosto zničit pověst.

Neslušelo se přece, aby dáma, třebaže byla vdovou po baronovi, chodila po nocích hrát sama hazardní hry.

Ba co hůř, vstupovala tím do světa, kde číhala ještě větší nebezpečí – vábení karet a kostek, omamné nadšení z vítězství, jistota, že prohru lze zvrátit dalším vějířem karet nebo vržením kostek. Stačilo málo, a člověk mohl přijít úplně o všechno.

Jenomže Celií nic jiného nezbyvalo. Neexistoval jiný způsob, jak si mohla vydělat peníze, které tak zoufale potřebovala.

O Klubu Inkognito se dozvěděla na jednom hudebním představení a rázem jí došlo, že je to dar z nebes. V masce mohla hrát o vysoké sázky a nikdo o tom nemusel vědět!

„Jste na řadě, madam,“ upozornil ji sir Reginald a vrátil ji tím zpět do reality.

Celia zahlédla sira Reginalda při několika společenských událostech, jichž se zúčastnila, nikdy je ale nikdo nepředstavil. Nemusela se obávat, že ji pozná. Ani jednoho z protihráčů, kteří také nebyli maskováni, do té doby neviděla.

Pomalu a rozvážně rozdala karty.

„Pěkně jste to provedla,“ pochválil ji muž po její levici blahosklonně a usmál se.

Celia mu poděkovala lehkým pokývnutím.

Otec ji naučil, že dobrý hazardní hráč musí rozumět nejenom kartám, ale také lidem. Jen ať si jsou

pánové blahosklonní. Pokud ji podcení, tím lépe pro ni. Nebudou se na hru tak soustředit.

Když přišla servírka s tvrdým alkoholem, pánové přijali, Celia ale zůstala při sklence portského. Potřebovala mít čistou hlavu.

Záměrně hrála tak, jako by u stolu potaženého zeleným sukнем seděla poprvé, a hromádka žetonů u jejího pravého loktu díky tomu utěšeně narostla. Pánové sázeli dosti umírněně a měla podezření, že ji občas nechali vyhrát.

To se Celii hodilo a dál jejich mylný dojem přižívovala. Zanedlouho se bude v sále vědět, co umí, a pak bude konkurence – a s ní i riziko – větší.

Vzhlédla. Majitel podniku pan Rhysdale ji bedlivě sledoval. Všimla si toho pokaždé, když zvedla oči od karet, a značně ji to zneklidňovalo.

Krve by se v ní nadořezal, když k ní pan Rhysdale přistoupil, sotva vkročila do sálu. Bála se, že udělala něco nepřipustného, že porušila nepsaná pravidla, která znají jen ti, kdo herny navštěvují pravidelně.

Rhysdale byl velkolepý muž, vysoký, svalnatý a působivý. Jeho očím nic neuniklo, výraz jeho tváře však zůstával neproniknutelný. Celii by zajímalo, co mu asi táhne hlavou, když tam tak procházel mezi stolky a co chvíli k ní zabloudil pohledem.

Nechápala, proč ji tak bedlivě pozoruje. V místnosti hrály i jiné maskované ženy.

Celia brala poslední tři zdvihy a vyhrála hru.

„Tím končím,“ ohlásil jeden z protihráčů.

„Já také,“ přidal se jeho partner.

„Nechtěla byste zkusit štěstí v *rouge et noir*, madam?“ zeptal se sir Reginald Celie.

„Ne, děkuji, pane,“ zavrtěla hlavou.

Celia chtěla ještě hrát karty. Hry postavené na dovednostech, ne na štěstí. Nevěděla však, jak to zařídit. Rozhodně nehodlala žádat pana Rhysdalea, aby jí našel nového partnera.

Všichni tři pánové se uklonili, omluvili se a nechali Celiu o samotě. Vstala ze židle a začala si ukládat vyhrané žetony do kabelky. Večer jí prozatím přinesl zisk. Nijak závratný, ale byl to dobrý začátek.

„Přálo vám štěstí, madam?“

Celia se s leknutím otočila, věděla však předem, koho uvidí. „Štěstí?“ usmála se. „Ach ano, měla jsem štěstí, pane Rhysdale.“

„Necháte si tedy proplatit výhru?“ Stál u ní tak blízko, až měla Celia pocit, že nemůže dýchat.

Sevřela kabelku v prstech, ale zaklonila hlavu, aby Rhysdaleovi viděla do tváře. „Upřímně řečeno bych si ráda ještě zahrála, pane. Mohla bych vás požádat, abyste mi zařídil další hru?“

„Bude mi potěšením, madam,“ pronesl tlumeným hlasem.

Během několika minut dal Rhys dohromady dva džentlmeny a dámu, kteří potřebovali čtvrtého hráče, a Celia si zahrála několik dalších her. Její nový partner hrál lépe než sir Reginald a počet Celiiných žetonů se znásobil.

Když se hráči zvedli od stolu, opět se objevil pan Rhysdale.

Celii neklidně poskočilo srdce. Nechápala, co to má znamenat. „Pro dnešek jsem skončila,“ oznámila majiteli podniku.

Vzal ji za paži a naklonil se k ní. „V tom případě vás zvů na menší občerstvení,“ nabídl jí.

Celia nevěděla, co na to říct. „Kolik je hodin?“ zeptala se.

Rhysdale sáhl do kapsičky a vytáhl elegantní zlaté hodinky. „Tři čtvrtě na tři,“ oznámil.

Celia měla objednaný kočár na půl čtvrtou.

Rozhlédla se po místnosti. Už neměla čas pustit se do další hry whistu ani hledat někoho, kdo by si chtěl zahrát piquet. „Tak dobře,“ souhlasila. Její hlas zněl poněkud rezignovaně. „Občerstvení by mi přišlo vhod.“

Rhysdale jí nabídl rámě a vedl ji ke dveřím restaurace za hernou. Celií bušilo srdce. Napadlo ji, že se možná dozví, proč ji celý večer tak upřeně sledoval.

Kdyby zjistil, že je zručná hráčka, mohlo by jí to zkřížit plány. Pokud má podezření, že Celia podvádí, bude to ještě horší. Osud jejího otce byl jasným důkazem, kam mohou hazardní hry člověka přivést.

Celia by byla nejraději, kdyby ji pan Rhysdale nechal na pokoji.

Když však překročili práh restaurace, zalapala po dechu.

Místnosti byla překrásná! Bílé štukování na světle zeleném stropě kopírovalo vzory a barvy na koberci a na zdech. Bílý nábytek byl vkusně zdobený zlatem. Sloužící obsluhující bufet a roznášející občerstvení na podnosech byli oblečení ve starodávných livrejích z pestrého brokátu a na hlavách měli bílé paruky.

Místnost ale nepůsobila staromódně, byla jen inspirována elegancí zašlých časů. Vše bylo vyvedené ve světlých odstínech, takže si Celia ve svých tmavě červených šatech a s černou maskou na obličeji připadala v restauraci příliš nápadná. Asi čtyři nebo pět stolů bylo obsazených, u některých pánové bavili dámy, jinde seděli jen muži zabraní do rozhovoru. Několik jich vzhledlo, když Rhysdale s Celií procházeli kolem.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dáma s maskou***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.